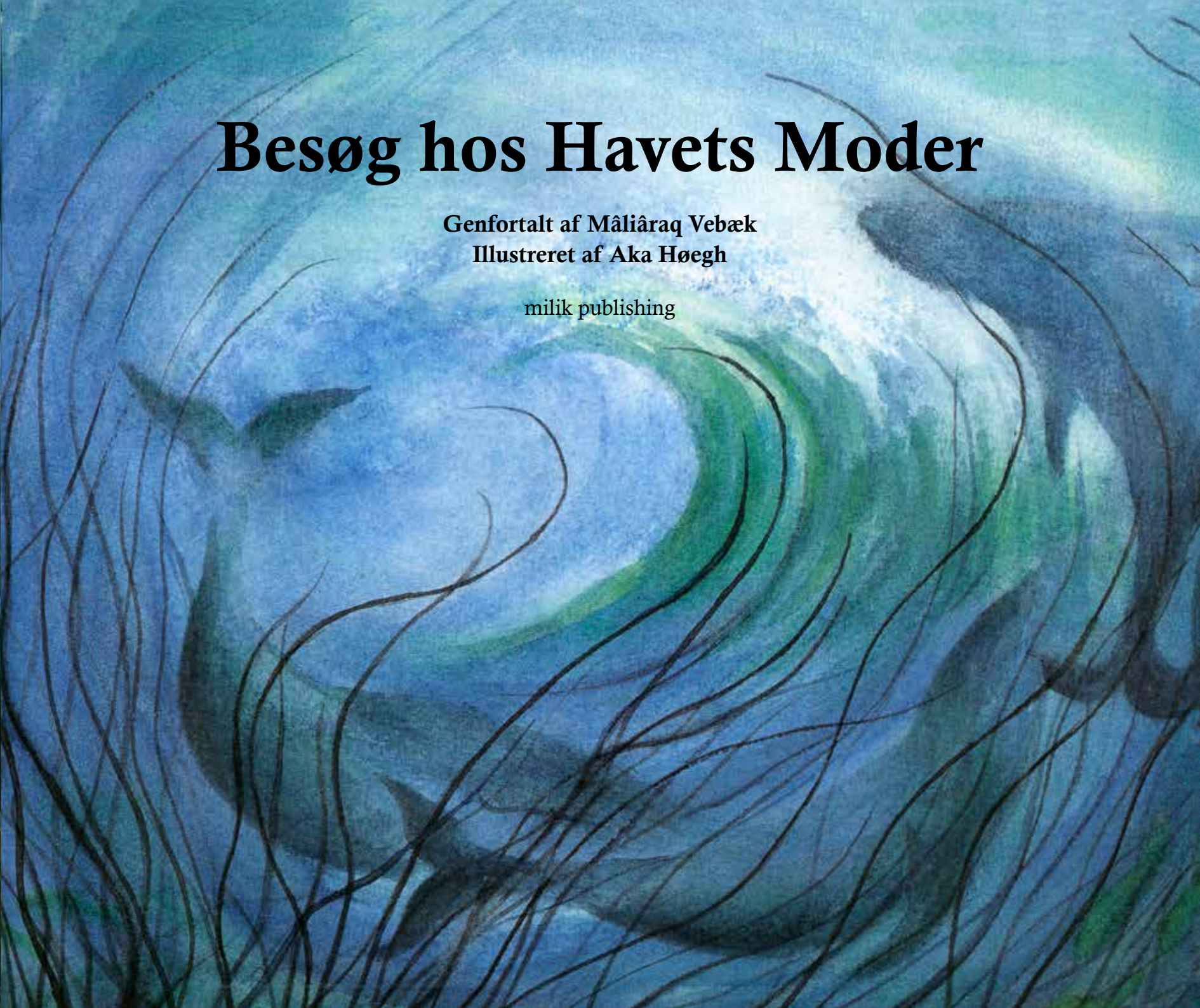

Besøg hos Havets Moder

Genfortalt af Mâliâraq Vebæk

Illustreret af Aka Høegh

milik publishing

Engang troede menneskene i Grønland på Havets Moder. Hun boede på havets bund og herskede over alle havets dyr. Hun var alvidende og havde stor magt.

Fra sin bolig på havbunden sendte hun sæler, hvaler, fisk og søfugle op til havets overflade, så jægerne kunne fange dem.

Derfor blev hun kaldt Havets Moder.

Men hvis menneskene ikke opførte sig ordentligt, blev hun vred og holdt fangstdyrene tilbage. Så måtte man sende en åndemaner ned til hende for at rede og rense hendes hår, som var blevet filtret og beskidt af det, menneskene havde gjort forkert. Hun var så mægtig, at kun de dygtigste åndemanere kunne besøge hende i hendes hus på havets bund.

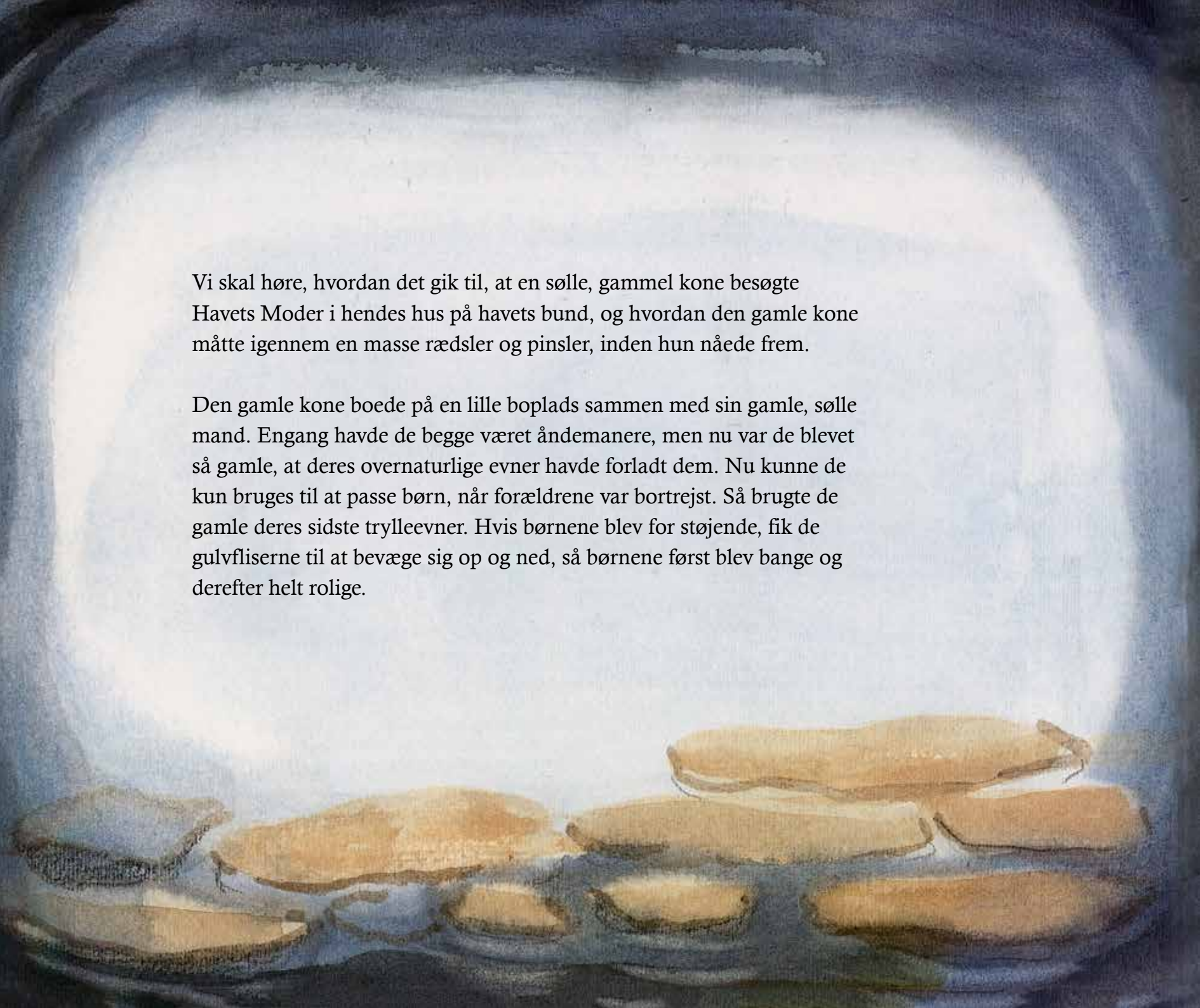
En åndemaner var en vismand, som havde overnaturlige evner, og som var både frygtet og æret. Han kunne helbrede syge og forudsige, hvad der skulle ske i fremtiden. Kun få kvinder var åndemanere, men de havde til gengæld ofte større kraft end mænd.

Vi skal høre, hvordan det gik til, at en sølle, gammel kone besøgte Havets Moder i hendes hus på havets bund, og hvordan den gamle kone måtte igennem en masse rædsler og pinsler, inden hun nåede frem.

Den gamle kone boede på en lille boplads sammen med sin gamle, sølle mand. Engang havde de begge været åndemanere, men nu var de blevet så gamle, at deres overnaturlige evner havde forladt dem. Nu kunne de kun bruges til at passe børn, når forældrene var bortrejst. Så brugte de gamle deres sidste trylleevner. Hvis børnene blev for støjende, fik de gulvfliserne til at bevæge sig op og ned, så børnene først blev bange og derefter helt rolige.

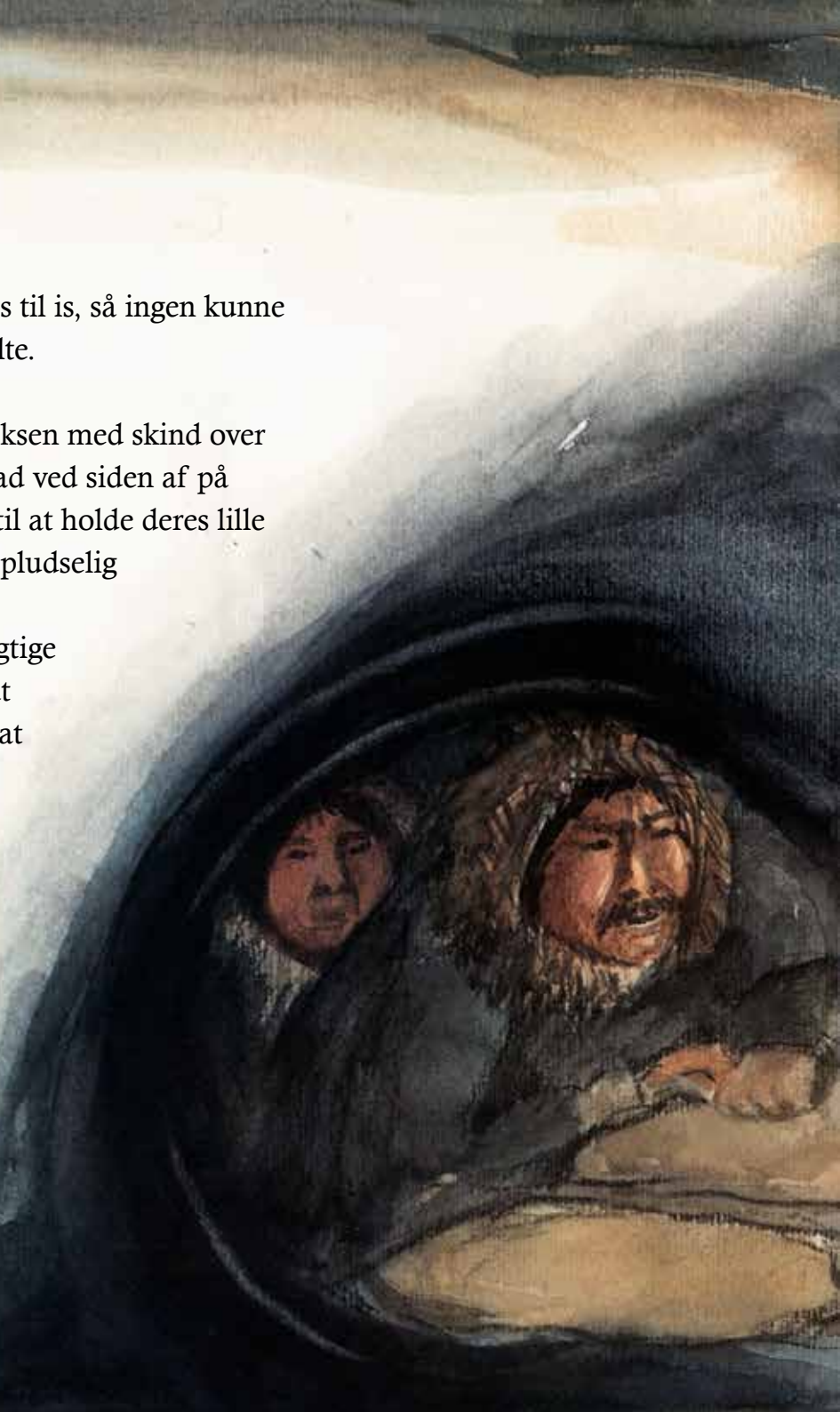

Engang blev det en meget streng vinter. Havet frøs til is, så ingen kunne sejle ud på fangst, og menneskene begyndte at sulte.

En meget kold dag lå den gamle mand på sovebriksen med skind over sig for at holde varmen, mens hans gamle kone sad ved siden af på briksen og passede sin spæklampe. Den var med til at holde deres lille hus varmt og lyst. De ventede ingen gæster. Men pludselig kom storfangeren Qujaavarsi og hans lille søn Qujaavarsiaraq ind gennem husgangen. Den mægtige fanger sagde: – Vi er kommet for at bede jer om at trylle isen væk. Vi har en lille smule mad med til at betale jer med.

– Vi kan desværre ikke trylle mere, sagde den gamle mand, vi er for gamle.
– Vi har hørt, at I kan trylle, så gulvfliserne begynder at bevæge sig, og børnene flygter i rædsel. Så kan I nok også trylle isen væk, sagde storfangeren.

– Nej, det kan vi ikke. Vi kan ikke trylle isen væk, vi er for gamle.
Al kraft har forladt os, svarede de gamle.

– Min søn havde lige lært at jage sæler, og så kom isen og lukkede havet. Nu keder han sig og plager mig om at bede jer om at trylle isen væk. I må prøve!

Lidt efter fortsatte han: – Vi har snart heller ikke mere mad.
Storfangeren blev ved med at tigge og tryggle, og til sidst sagde den gamle kone: – Vi kunne jo prøve, men det er måske til ingen nytte, for vi er jo så gamle.

Storfangeren og hans søn blev meget glade, fordi de gamle ville prøve at trylle isen væk.

– Men vi må vente, til det bliver aften, sagde de gamle, vi skal vente, til det bliver mørkt.

Når man venter på noget spændende, synes man, at tiden går meget langsomt. Sådan var det også for Qujaavarsiaraq. Han syntes, at det var den længste eftermiddag, han nogensinde havde oplevet.

Endelig blev det aften. De gamle sagde, at spæklampen skulle slukkes, for når man skal trylle, må det ske i fuldstændig mørke. Da lampen blev slukket, og det blev helt mørkt i det lille rum, begyndte de gamle at synge en tryllesang. De sad og sang meget længe. Så spurgte den gamle mand: – Kan du mærke noget?

– Nej, jeg kan ikke mærke noget, svarede konen. Og så sang de videre.

– Kan du mærke noget? spurgte den gamle mand igen.

– Nej, jeg kan ikke mærke noget. Vi er jo så gamle, så måske sker der ingenting, svarede den gamle kone. Og så fortsatte de med at synge.

– Mærker du noget nu? spurgte den gamle mand igen.

– Jeg ved ikke ... måske, svarede hans kone. Det sagde hun, fordi hun begyndte at mærke noget ske.

